

# Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica



De reiziger -  
**Aankomen**

# In dit nummer

---

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 En nu? - Yvonne Peyresaubes is aangekomen
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met Broeder Paulus - Lieke Weima
- 13 Als ik uit mijn raam kijk... - Mireille de Vreeze
- 14 Dat zal een droom zijn  
- Erik Borgman droomt over stoelen in de hemel
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie - Sadio
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Alexandra van der Pauw-Bruun* - Evelien Plaisier en Chris van Wieren

## Bij het beeld

---

Op verschillende plekken op de wereld zoeken mensen heilige bergen. De top bereiken is meer dan alleen aankomen op het eindpunt. In dit nummer drie heilige bergen: Croagh Patrick in Ierland, Mount Fuji in Japan en Ararat in Turkije. (RM)

### 2 Op de cover:

Mount Fuji is één van de drie heilige bergen in Japan. Per jaar beklimmen zo'n 200.000 mensen de berg. Een bekend Japans gezegde stelt: een wijs man beklimt Mount Fuji eenmaal in zijn leven, alleen een dwaas doet het twee keer. Foto: nolabwork

### Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica  
Klooster Casella  
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht  
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541  
Telefoon administratie 030 - 2430538  
E-mail administratie:  
maandblad@zustersaugustinessen.nl  
www.zustersaugustinessen.nl  
www.casella.nl

**Doel:** Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtegoed van onze congregatie.

### Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas  
Eindredactie: Lieke Weima

### Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

**Opmaak en druk:** Joh. Enschedé Amsterdam

**Redactiesecretariaat:** Evelien Ouwehand

**Redactie:** Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Chris van Wieren

**Aan dit nummer werkten mee:** Paulus van Bavel osco., Bernadette Herber, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Alexandra van der Pauw-Bruun, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan, Sadio, Femke Soethoudt, Mireille de Vreeze

**Fotografie:** Arthur Chapman CC (p.14) Evert Hendriksen (p.18), Stefan Jürgensen CC (p.4) nolabwork CC (cover), Roelant Meijer (p.3, 10, 13, 17, 21, 24)

### Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.



## Een goed begin

‘We zijn er bijna... maar nog niet helemaal!’ Zingen zo hard je kunt, in de bus, samen op schoolreisje! Mooie herinneringen zijn dat. Het zingen was natuurlijk om de moed erin te houden als het wat lang duurde om het doel te bereiken. Er sprak een verlangen uit: wanneer zijn we er nou?

Ik ben goed in het stellen van doelen, merk ik steeds weer. Het gaan van de weg en het einddoel naderen kregen voor mij gaandeweg meer betekenis dan ongeduld alleen. Soms is er de angsthaas in mij die zich stilletjes afvraagt of het me wel gaat lukken. Wat als ik het doel niet haal? Het eindresultaat is belangrijk en ik wil niet mislukken. Dan weer fluistert de pelgrim: is het gaan van de weg zelf niet belangrijker dan het bereiken van het doel? Geniet van elk moment. De gedachte aan de pelgrim, die kijkt, loopt, zich verwondert, kan me weer in de goede richting zetten.

Inmiddels weet ik ook dat onmiddellijk na een bereikt doel het volgende zich alweer aankondigt. Hoezo aankomen? Ik mag toch wel constateren dat er in mij

onrust is. Dan zingt de zoeker in mij het lied van verlangen. Dat is een diep gevoel van binnen, weten dat ik geliefd ben in Gods ogen. Maar haast tegelijkertijd is er het besef dat ik zelf de weerstand vorm. Hoe ik er ook van droom om werkelijk in de liefde op te gaan, er is altijd wel een stem die me terugroept en de controle over mijn bestaan wil behouden. Veilig in mijn comfortzone!

Om de moed erin te houden is er iemand waar ik me steeds weer aan kan spiegelen: Jezus. Hij is het die steeds weer mijn verlangen wekt om in zijn spoor te gaan en hem te volgen, om uiteindelijk aan te komen waar alleen liefde is. ‘We zijn er bijna’... Vertrouwvol zingt de pelgrim: ‘Ga tot de einden der aarde, daar zal liefde zijn: ga!’



---

Op de laatste zondag van juli beklommen duizenden pelgrims Croagh Patrick, waar in het jaar 441 Saint Patrick veertig dagen op de top gevestigd en gebeden heeft.

Foto: Stefan Jürgensen

# En nu?

---

## Yvonne Peyresaubes

'Daar sta ik dan, eindelijk. Middenin die prachtige kerk. Tussen tientallen, misschien wel honderden pelgrims en toeristen. Een geroezemoes van stemmen, wolken van wierook... Dat was me allemaal beloofd. Maar in plaats van gejubel en trots om wat ik heb gepresteerd – fietsen van Den Bosch naar Santiago de Compostela – krijgt een soort twijfel de overhand. Knap, natuurlijk, dat ik zo ver gekomen ben, maar nu? Wat verder?'

Aan het woord is Lies die vertelt over haar tocht naar Compostela: haar enthousiasme, haar doorzetten in weer en wind, maar ook het vreemde gevoel van teleurstelling dat haar bij haar aankomst verrast. 'In feite was ik het zelf die tegenviel. In plaats van dankbaar en enthousiast te zijn, was er een soort angst: ik zag tegen de komende dagen op. Ik moest terug natuurlijk, en de gewone zorgen en dingen weer oppakken, het gewone leven met routine en verveling en al. Kon ik het wel aan, na die weken van ongebondenheid en vrijheid?'

'En wat nu?' Dat is een vraag die regelmatig opkomt in de loop van ons leven. Misschien aan het eind van een reis of als je klaar bent met een stage of studie. Aankomst is niet iets definitiefs – tenzij de allerlaatste, bij de dood, maar daar kan ik niet met ervaring over praten...

---

## *In plaats van dankbaar en enthousiast te zijn, was er een soort angst*

---

Een fase in je leven is voorbij. Maar al heb je veel geleerd en afgeleerd: je bent nog steeds dezelfde persoon, met je vragen, je verlangen naar geluk en behoefte aan zekerheid. De twijfels komen op. 'Terug naar je hart!', zou Augustinus dan zeggen. In je hart vind je de motivaties die je keuze hebben beïnvloed om bijvoorbeeld aan deze bepaalde opleiding te beginnen, of om een half jaar vrij te nemen om op reis te gaan, of om radicaal aan een nieuw leven te beginnen.

---

## Herinnering moet helpen om niet in een nieuwe slavernij te vervallen

---

### Herinneren

In boek Deuteronomium lezen we dat al over aankomst wordt gesproken terwijl het volk nog onderweg is, ploeterend door de woestijn. Aankomst betekent namelijk wel het einde van de reis, maar niet het einde van de levensreis, de verantwoordelijkheid. Op naam van Mozes worden allerlei raadgevingen voor de aankomst opgetekend. Het vasthouden van de herinnering blijkt daarbij het belangrijkste te zijn. De uittocht uit Egypte en de hele tocht door de woestijn betekenden bevrijding uit de slavernij. De herinnering daaraan moet helpen om niet in een nieuwe slavernij te vervallen en slaven te worden van de afgoden die je op reis kunt tegenkomen. Er zijn allerlei afgoden van geld, macht en machtsmisbruik, allerlei Baäls en Astartes. Daarom is het heel belangrijk om bij aankomst de vraag te stellen: Wat wilde ik? En: Wat wil ik nu?

Vaak wordt onze levensloop beschreven en begrepen als een reis. Van het eerste stuk van mijn eigen reis heb ik bijna geen herinneringen, behalve de zekerheid dat het goed was, dat thuis mijn plek was. Thuis werd ik geaccepteerd: verzorgd, geliefd, geplaagd, verzocht om mee te doen, geleerd om het leven te nemen zoals

het komt. Een stevige basis, die ik niet mag vergeten, een bron van verwondering en dankbaarheid die mij kracht geeft om stand te houden. Zou Mozes dat ook bedoelen als hij zijn reisgenoten oproept om niet te vergeten wie zij zijn, 'het volk dat aan U, de Eeuwige, toebehoort, dat U door uw grote macht met opgeheven arm hebt bevrijd' (Deuteronomium 9,29)? Het is een uitverkiezing, die verplichtingen met zich meebrengt.

### Veranderen

Er zijn mensen die dagboeken bijhouden en tijdens het teruglezen de eigen gedachten en momenten van verbazing of teleurstelling opnieuw beleven. En natuurlijk de ontmoetingen! Mooie landschappen, indrukwekkende gebouwen en steden doen je wat, maar het zijn vooral de mensen met wie je onderweg kennismaakt, die je kijk op zaken en zelfs je koers kunnen veranderen.

Zo zie ik mezelf in een huiskamer zitten in een wijk van Utrecht: een vertrek vol kleedjes, prulletjes en franjes. De vrouw begon meteen met haar levensverhaal: het verongelukken van haar man, de armoede, de zorg om de kinderen die niet de weg gingen die ze had gedroomd. En toen ik wilde zeggen: 'O, wat erg

voor u!', keek ze me ernstig aan en zei: 'Maar Onze Lieve Heer heeft me nooit in de steek gelaten.' Verbaasd dacht ik: al die zorgen, maar geen bitterheid... Integendeel: een onverwoestbaar vertrouwen. In de Ene die je kent, die je ziet, die meeleeft en niet veroordeelt. Dat staat heel mooi in psalm 139: 'U kent mij, u doorgrondt mij. (...) Ga ik op weg of rust ik uit, u merkt het op, met al mijn wegen bent u vertrouwd' (vers 1,3).

---

## *Al die zorgen, maar geen bitterheid*

---

Woorden uit de Bijbel, zo plechtig dat je ze haast niet in de mond durft te nemen, klinken ineens gewoon, eigen, geschikt voor het eigen zoeken en de eigen verwondering.

### **Vasthouden**

Zoals je foto's, kaarten en gedichten verzamelt om een reis te kunnen herbeleven, zo houd je mensen en situaties in je herinnering vast. Je weet: die mensen, die gebeurtenissen hebben me gemaakt tot wie ik ben. In ons geheugen – die onmetelijke ruimtes waar Augustinus

veel over heeft geschreven, met verbazing en verwondering – kunnen we mensen oproepen die ons ooit met een woord of met hun voorbeeld de moed hebben gegeven om door te zetten, om te blijven zoeken en onze droom niet op te geven. Een ontmoeting kan heel vluchtig zijn en toch ineens duidelijk laten ervaren waar het in het leven om gaat. Een detail kan het verschil maken: een glimlach, een groet... Je voelt je gezien, welkom. Dat blijft in je herinnering: toen zat ik helemaal in de put en een ander heeft mij met een vriendelijk woord eruit gehaald.

Details fixeren onze aandacht op het hier en nu. Ze spreken ons heel persoonlijk aan. Een detail: in mijn zoektocht langs verschillende kloosters keek ik naar de boekenkasten. Als daar alleen vrome boeken of devotieboeken stonden, wist ik: hier kan ik niet leven. Bij het zien van door elkaar staande romans, reisverhalen, tijdschriften en detectives dacht ik: hier gaat de reis door, vertrouwd, met een menigte reisgenoten.

---

*Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.*

# Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank



## Nieuwe geassocieerde leden

Samen met hun vrienden en familie vierden we de associatie van Roelant en Helene. Zij zijn al jaren met ons bevriend en ieder op hun manier belangrijk in het 'gezicht' en de ontwikkeling van Casella. Tijdens de viering deelden ze met ons hun kijk op leven en geloven en hun relatie met Casella. Helene vertelde: 'Casella is een van die bijzondere plekken waar uitzicht wordt geboden op een andere wereld. God is hier niet uit steen gehouwen.' Roelant zei: 'Bij Casella vind ik ruimte voor ontzag, verwondering en de kracht van het ongrijpbare. Ik wil me graag verbinden met deze plek, een fysieke plek, maar ook een geestelijke vrijhaven. Ik ben graag een van de mensen om aan deze plek bij te dragen.' Met elkaar hebben we gebeden om de weg in vertrouwen te gaan. (MM)



## Ciel dans le ciel

In het klooster in Utrecht vierde onze oudste zuster haar 96e verjaardag. Dit jaar werd Caecilia ('Ciel') verrast met een bijzonder cadeau. Ze mocht met haar neef, die piloot is, een vlucht maken boven Nederland. Een ander familielid maakte foto's en ze loopt nu trots rond met een mooi fotoboekje. Alles is vastgelegd. Om in het vliegtuigje plaats te nemen moest ze over de vleugel van het toestel van bovenaf naar binnen klimmen. Wie doet dat haar op 96-jarige leeftijd na! Zij, en ik denk ook piloot Jeroen, genoten volop van de tocht en beneden in de binnentuin stonden haar medezusters te zwaaien en te genieten van 'Ciel dans le ciel'. (ANB)





## Afscheid nemen, welkom heten

Zoals elders in dit nummer te lezen is, kijkt Mireille inmiddels weer uit een ander raam. We hebben een goede tijd met elkaar gehad. Zij vervolgt haar weg voorlopig weer in Bolsward. Dank Mireille voor wat je met ons deelde, en dat je nieuwe huis een thuis mag worden! Ook Carolien denkt na over een andere vorm van verbondenheid met Casella. Zo bestaan afscheid nemen van deze vorm van gemeenschap en het welkom heten van nieuwe mensen naast elkaar. Ondertussen heeft namelijk Milou zich officieel verbonden aan Casella als meelever. Daarover schrijft ze: 'Ik merk dat ik verlang naar 'samen', een thuishaven waar ik geborgen en gedragen word en waar ik anderen kan bergen en dragen. Dat vond ik bij Casella, maar steeds dacht ik dat het te mooi was om waar te zijn. Nu heb ik mijn tent opgeslagen in Hilversum en mijn stroom in de bedding van Casella met haar Augustijnse spiritualiteit gelegd: een nieuwe fase in mijn weg naar God.' (MM)



## De muziek wint het!

In Someren kan het gebeuren dat er een zuster moet worden overgeplaatst naar een beschermde woonvorm. Enige tijd geleden moest ook onze zuster Judith deze stap maken, tot verdriet van de anderen. Ze ging en haar muziek ging mee: de accordeon en het keyboard. Haar pretoogjes, humor en altijd goede humeur werden erg gemist.

Maar op een middag was er een vrijwilliger, ook met accordeon, die met haar samen speelde in de tuin. Binnen de kortste keren kwamen de bewoners van alle kanten op de muziek af en werd het een feestelijke middag met zuster Judith als stralend middelpunt. Muziek blijkt sterker dan het geheugen, dieper dan het 'niet meer weten'. Want mensen blij maken met haar muziek: ze deed en doet niets liever. (ANB)



*Belijdenissen van  
een schiere monnik*

# In gesprek met broeder Paulus

---

Lieke Weima

Foto: Roelant Meijer

*Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: broeder Paulus, een van de cisterciënzer monniken die op Schiermonnikoog een nieuw klooster willen beginnen.*

De drukte in de Starbucks op station Groningen, waar ons gesprek plaatsvindt, staat in schril contrast met het eiland waar broeder Paulus sinds twee jaar woont en zich nog iedere dag verwondert over de omgeving: ‘De zee is zo groot, zo overweldigend. Ik sta op het strand en voel de wind om mij heen, ik zie aan de einder hoe het licht opklaart. Er is daar niets dat door mensen gemaakt is, het is pure schepping. Als God dáárin nog niet aanwezig is...’

Eerder heeft hij op veel verschillende plekken gewoond: in Limburg, Israël, Zundert, Diepenveen. Toch loopt er een rode draad door zijn leven: God zoeken in de eenzaamheid van het gebed. ‘Als kind al merkte ik tijdens de liturgie: hier

lust ik wel meer van. Het was alsof ik altijd een beetje buiten datgene stond dat mensen de werkelijkheid noemen. Ik kan niet zeggen dat ik me in de wereld thuis voelde. Het kloosterleven is een leven dat mij past en aansluiting vindt bij mijn diepste oorsprong: Gods liefde.’

**Citaat 1**

**Een mens maakt reizen om zich te verbazen, maar aan zichzelf gaat hij zonder verbazing voorbij**

‘Ik ben aan datgene wat in mij is heel vaak voorbijgegaan. Ook in het klooster heb ik soms vluchtmomenten gehad. Er waren momenten dat ik dacht: er is ook een ander leven. Dit is me te eenzaam, altijd dezelfde broeders, en ik zou ook weleens op vakantie willen... Rond mijn veertigste ontmoette ik een vrouw en van het een kwam het ander. Ik ben uitgetreden, maar toch voelde ik na een tijd: hoe mooi het ook is, met een vrouw samenleven, het is mijn weg niet. Toen ben ik opnieuw ingetreden, niet meer in Zundert maar in Diepenveen. Al heb ik nu mijn ritme wel gevonden, ik kan me nog steeds voorstellen dat er leukere dingen zijn dan ‘s morgens om half vier op te staan en ‘s avonds om kwart over acht weer naar

bed te gaan. Lekker uitslapen is er nooit bij. Waarom niet? Omdat God mij roept 's ochtends.

Soms voel ik dat ik weer te veel alleen bezig ben, dat ik God buitensluit, vaak als ik onzeker word of angstig ben. Dan is er maar één weg: in gebed gaan. Alleen daarin vind ik vrede en vind ik echt mijzelf terug. In de nacht ben ik daarvoor het meest open en helder. Na de metten zit ik vaak drie kwartier te mediteren. Dan zit ik in stilte, volg ik mijn ademhaling en wil ik echt bij Hem zijn. Hij kijkt naar mij en ik kijk terug. Hij kijkt de hele dag door, alleen ben ik niet altijd thuis. Ik dwaal nogal eens. Maar gelukkig krijg je ook een heel leven om met Gods liefde bezig te zijn, dat hoeft niet in een paar jaar.'

### Citaat 2

#### **Geloof me, niets is het waard om er wanhopig over te zijn**

'De tweede keer intreden in het klooster was niet makkelijk. Je weet wat je tegen gaat komen, dus de wittebroodsweken sla je al snel over. Aanvankelijk wanhoopte ik ook om naar Schiermonnikoog te gaan. Ik was bang om te verhuizen, om weer bekenden los te moeten laten, bang voor weer een nieuwe omgeving. Maar

toen ik hier de eerste keer kwam en zag hoe prachtig het was, met de zee altijd dichtbij, was ik meteen gewonnen.

Wanhopig zijn is voor mij vooral afgesneden zijn van het licht van God. Ik zie het niet meer zitten. En als ik het niet meer zie zitten, zie ik God niet zitten. Een mens wil volledig openbloeien en echt puur zijn zoals God het bedoeld heeft, maar waarom lukt dat niet? Is dat egocentrisme in mij nog steeds niet genezen? In het klooster moet je allereerst het kwaad in je eigen hart leren kennen en daar vrede mee sluiten. Dat leer je in de donkere nacht. Dan wordt alles van je afgenomen, alle heilige beelden in je hoofd, op een gegeven moment is er niets meer. Dat heb ik ook meegemaakt. En toch bleef ik, omdat ik wist: ik kan niet anders, dit is mijn weg. Ik zeg weleens grappend dat wij monniken een sterker medicijn nodig hebben dan andere gelovigen. Want natuurlijk kun je ook gelovig zijn buiten het klooster. Ik heb zelf ook een sterke sociale kant, maar uiteindelijk heb ik de afzondering en de eenzaamheid nodig om me thuis te kunnen voelen bij God.'



## Als ik uit mijn raam kijk ...



... een nieuw raam, dan voel ik me op mijn plek. ‘Thuis’ klopt nog niet, want er moet zo veel aan dit huis gebeuren dat het wonen nog veredeld kamperen is. Maar mijn oude huis in Bolsward was geen thuis meer en staat in de verkoop. Casella was ook geen thuis meer, al voelde ik me er wel fijn. Dus nu ben ik aan het werk om dit huis mijn thuis te laten worden en ik voel aan alles dat dat gaat lukken. Ik ben mijn (geloofs-)leven hier in Bolsward weer aan het opbouwen. In het begin was dat lastig: mensen die me kenden, gingen ervan uit dat alles weer bij het oude was, maar ik heb zoveel geleerd en ben veranderd. Ik ben dezelfde niet meer en wil mijn oude leven niet terug.

Het was goed bij Casella en ik ben dankbaar voor de inzichten die ik daar heb opgedaan en voor de liefde die ik heb mogen ontvangen. Ik ga nu hier iets nieuws opbouwen. Ik weet nog niet hoe dat eruit gaat zien, maar dat ik mijn hart erbij ga volgen is duidelijk. Dan kan het volgens mij alleen maar goed zijn.

---

**Mireille de Vreeze**

*Mireille de Vreeze was meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.*



---

De berg Ararat wordt als heilig beschouwd, omdat het verhaal gaat dat hier de ark van Noach gestrand is.

Foto: Arthur Chapman

# Dat zal een droom zijn (Psalm 126,1)

---

## Erik Borgman

De taal van de geloofsbelijdenis is geen beschrijvende taal. 'Christus zit aan de rechterhand van God de Vader' kun je dan ook niet aanvullen met 'op een krukje' of 'op een leunstoel', zo maakte een van mijn theologiedocenten me ooit duidelijk.

Die zin gaat inderdaad niet over zitten in de gebruikelijke zin van het woord en niet over een plaats zoals we daar normaal gesproken over denken. De laatste tijd vraag ik me echter, de verbeelding serieus nemend, af of wij ons de gezalfde Jezus niet toch mogen voorstellen als zittend naast zijn Vader in een gemakkelijke fauteuil. Dat komt mede door een oude hymne die Jezus' hemelvaart bezingt. Daarin heet het dat Hij 'na hoon en geseling en kruis' als een held terugkeert tot God. Na de uitputting van verwerping, lijden en sterven heeft Hij nu in de hemel rust. Die rust past niet echt bij het ongemakkelijke meubelstuk waar Willem-Alexander op zit als hij de troonrede voorleest. Ik denk dan eerder aan olie voor de wonden, een massage en een stoel die gemakkelijk zit en het aangeslagen lichaam tegelijkertijd steun geeft.

### **Betrokken in zijn triomf**

Ik kan mij voorstellen dat een lezer deze gedachte al te menselijk vindt. Maar

hoe wij ons Jezus' verblijf in de hemel voorstellen, is niet zonder belang voor onszelf. Immers, de genoemde hymne gaat verder met: 'Brenge wij dank aan Hem die leeft, die ons het heil geschonken heeft, die ons in zijn triomf betreft en tot het hemels leven wekt.'

Wat Hem ten deel valt, zal ook ons ten deel vallen. En met het oog op de eeuwigheid is een beetje comfort nooit weg, ook niet als genezing voor wat mensen hier op aarde geregeld overkomt.

---

*Ik denk dan aan olie voor de wonden en een stoel die gemakkelijk zit*

---

Zeker, als ik mij ons thuiskomen bij God voorstel, dan denk ik aan het weerzien van alle te vroeg gestorven dierbaren, en van de niet-zo-dierbaren die dan hopelijk ook in onze ogen de kinderen van God zullen zijn die zij altijd bedoeld waren te worden. Zoals ik ook hoop dat ik dan in hun ogen zal wezen wie ik zo vaak

---

## Hoe wij ons Jezus' verblijf in de hemel voorstellen, is niet zonder belang voor onszelf

---

vergeefs probeerde te zijn. Maar ik denk ook aan herstel van wat verloren ging en genezing van wat beschadigd raakte. Dat bijvoorbeeld musici als Ludwig van Beethoven, die doof werden, dan weer begiftigd worden met een absoluut gehoor, en dat degenen die al vroeg de eerste tekenen van dementie vertoonden een ijzeren geheugen krijgen. En dat degenen die zich tijdens hun leven steeds maar opgejaagd hebben gevoeld eindelijk uit mogen rusten, in een stoel waarvan het comfort zo groot is dat het niet groter te denken is.

### **Fantasie**

Natuurlijk is dit allemaal fantasie. We kunnen ons geen adequate voorstelling maken van een leven in ongebroken en onverbreekelijke gemeenschap met God. Maar verlangend naar de zomer en de zomervakantie neurie ik voor mij uit: 'Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap, dat zal een droom zijn', de hertaling van psalm 126 door Huub Oosterhuis op muziek van Bernard Huijbers. Ik droom van de stoel der stoelen, dat ik daarbij aan zal komen en erop kan blijven zitten zo lang ik wil. Want samen met zo veel anderen

beklaag ik mij over ons al maar groeiende takenpakket, de almaar kortere tijd die voor rust overblijft en ons toenemende onvermogen deze rust te vast te houden door gedachten over wat er straks weer gebeuren moet.

Aan het einde van de dag, op een tijdstip dat velen al niet eens meer beschouwen als het begin van de nacht, zit ik meestal in de huiskamer nog even in een stoel. Ik probeer de getijden te bidden, maar niet zelden vallen mijn ogen dicht. Als dit twee of drie keer gebeurd is, ga ik maar naar bed. Even hoef ik niet meer op weg te zijn, maar ben ik blijkbaar thuis.

---

*Erik Borgman is lekendominicaan en  
hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999  
vaste medewerker van Stad Gods.*



# Zing!

Femke Soethoudt



Ach lieve mens, leef!

q = 96

Ach lie - ve mens, leef! Ik heb je ge - maakt\_ om\_ te dan - sen, te zin - gen, te spe - len, te lach - en, ach lie - ve mens, leef! Ik heb je ge - maakt\_ voor\_ de lief - de, voor vriend - schap, voor sa - men met men - sen, ach lie - ve mens, leef! Ik heb je ge - maakt\_ te - gen dood, te - gen angst\_ in, jij bent het le - ven, ach lie - ve mens, leef!

q = 86 rit q = 78

Tekst: Femke Soethoudt

Muziek: Jasper Witteveen

Copyright: Keiland

We kunnen onszelf zo gevangen houden door onze eigen gedachten. We denken van alles te moeten doen om waardevol te zijn. We werken zo hard om onze eigen plek in de wereld te bevechten. We voelen de druk van verwachtingen die allerlei mensen en media om ons heen van ons hebben. Als ik mezelf soms bezig zie, stel ik me voor dat God liefdevol glimlachend en hoofdschuddend naar me kijkt en zegt: 'Ach, lieve, lieve mens, leef!' En als ik die boodschap en liefde binnen laat komen, kom ik aan op een bestemming die er altijd al was.





## ZinneBeeld

---

*Tekst & beeld: Bernadette Herber  
Foto: Evert Hendriksen*

'Ik ben geen leraar: alleen een medereiziger aan wie jullie de weg hebben gevraagd. Ik wees vooruit, zowel voor mezelf als voor jullie.'

Met deze woorden, naar George Bernard Shaw, eindigde mijn openingstoespraak op de grote eindexpositie van Atelier306. Ouders, grootouders, broertjes en zusjes, vrienden en leraren werden trots de weg gewezen door de reisgenoten zelf. De eindresultaten van onze ontdekkingsstocht zullen een tijd op school te zien zijn. Maar de weg ernaartoe was belangrijker. Deze jonge mensen, en ook ik, hebben ervaren hoe het is om af en toe het hoofd te verlaten en te kijken met het hart.

---

*Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306, met wie ze ook een weekend naar Casella komt. Van de mooiste momenten in het Atelier brengt ze verslag uit voor Stad Gods.  
[www.atelier306.com](http://www.atelier306.com)*

# Ondersteun de ToekomstAcademie

*Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben. Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodules te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodules van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat. [www.newdutchconnections.nl](http://www.newdutchconnections.nl)*



Ik ben Sadio, 23 jaar en ik kom uit Guinee. Ik houd van sporten, dit doe ik bijna elke dag wel. Iedere woensdag heb ik tekenles, ik vind tekenen heel erg leuk. Als ik naar de zusters Augustinessen ga, krijg ik ook vaak tekenpapier mee. Ik kook elke dag zelf, heel Nederlands zoals aardappelen met broccoli en ook Afrikaans. In het weekend ben ik graag in de stad. Er gebeurt zoveel en er zijn zoveel mensen. Neem bijvoorbeeld de bibliotheek: hier ben ik graag om te leren,

maar ook om mensen te kijken. Buiten zijn er vaak mensen bijzondere muziek aan het spelen en aan het dansen.

Sinds 2014 kom ik al bij New Dutch Connections. Ik vind het hier heel leuk, want er zijn veel activiteiten waar je deel aan kan nemen. NDC geeft mij kansen om te leren en ook om te spelen. Het geeft mij kansen om ICT te leren in Amsterdam en ook een training te volgen over LinkedIn. Ik zou graag programmeur willen worden. Dat is rustig werk, wel veel denkwerk. Je hebt de juiste formules nodig anders gaat het fout, maar dat vind ik er juist heel interessant aan.

*Maak uw gift over op:*  
**NL76 INGB 0003 8244 29**

*U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.*

## Met Augustinus mee



Wanneer we de weg tot het einde zijn  
gegaan en we ons vaderland hebben  
bereikt, zal er dan nog iets onze blijdschap overtreffen?  
Nee, want een diepere vrede bestaat niet.  
(Augustinus, Verhandeling 34,10 en preek 217,5 - bewerkt)

---

### Ingrid van Neer-Bruggink

We zijn allemaal op weg in ons leven. 'Maak steeds vooruitgang', zegt Augustinus, 'trek steeds verder.' Waar gaan we dan naar toe? Naar God. We zijn in dit aardse leven op weg naar God. Dat gebeurt wanneer we uitgroeien tot gave, liefdevolle mensen voor elkaar. Christus heeft ons de weg gewezen. In zijn stervensuur heeft Hij tot zijn Vader gebeden: 'Dat zij met mij mogen zijn waar ik ben' (Johannes 17,24).

O zalig huis! O veilig vaderland! Daar is geen vijandschap, daar is geen ziekte. Daar leven we zonder zorgen. Daar hoeven we niet zo nodig weer weg te trekken. Een veiliger plek kunnen we niet vinden. In deze voorbijgaande wereld, in deze tijd vol beproevingen, leven we nog op een slechte plek, maar we kunnen de hemel pas bereiken als we op aarde goed hebben gedaan. Hoe doen we dat dan? Als we ergens willen wonen waar we geen vreemde kunnen zijn, moeten we een vreemdeling opnemen in ons huis. En als we op een plaats willen wonen waar niemand honger heeft, moeten we in de wereld hier het brood breken voor wie honger lijdt.

---

Ingrid van Neer-Bruggink is medewerker  
van het Augustijns Instituut en redactielid  
bij het Augustijns Forum

# Augustinus een beeldverhaal

Carthago

Met hulp van Romanianus, een oude vriend van de familie, kon ik als leraar retorica komen werken in Carthago.

Of dat een hele goede zet was, daar twijfel ik over.



Jullie hebben lef om zo laat nog binnen te strompelen...

...en dan maken jullie er nog een kabaal bij ook!

Sorry meester!

In Thagaste bestaat er tenminste zoiets als discipline.

Sorry meester!

Misschien moet ik toch maar terug.

9 jaar later.

Er was een bisschop van de Manicheeërs naar Carthago gekomen. Faustus.

Sinds ik me aansloot bij de Manicheeërs heb ik uitgekeken naar zijn komst.



Wacht maar tot je met hem praat. Hij kan al je problemen oplossen.

...het licht doortrok de materie. Uit de schoot van de materie kwam de schitterende heerlijkheid van het verheven firmament voort!

Maar ik merkte al snel dat ik iemand voor me had die niet thuis was in de hogere wetenschap of de vrije kunsten.

Zijn jullie ook zo teleurgesteld?



Eh...misschien mogen we hierna nog vragen stellen en kan hij nog van alles verduidelijken....



Hij had vooral een schaal met mooie woorden. Maar goed geformuleerd wil nog niet zeggen dat het waar is.

Heel mijn streven om verder te komen in de sekte van de Manicheeërs zakte volledig in elkaar door de ontmoeting met deze man.\*

Wordt vervolgd

# Op de koffie met **Alexandra van der Pauw-Bruun**

Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

‘Steenbewerken in stilte’, zag ik vijf jaar geleden op de website van de zusters, nadat ik op Google Maps toevallig Casella had gezien. Ik werd direct uitgenodigd voor de viering en het eten, en inmiddels kom ik bijna elke zondag naar de viering. Dat is voor mij een spiritueel oplaadpunt in de week geworden. Ook ben ik betrokken als secretaris bij het stichtingsbestuur. Dat houdt zich bezig met het gastenverblijf van Casella. In mijn dagelijks werk in het bedrijfsleven worden met groot gemak grote uitgaven gedaan, maar samenwerken met de zusters gaat wat anders. Dat is inspirerend om te zien: er wordt zorgvuldig met geld omgegaan, keuzes zijn hier weloverwogen en worden gemaakt met het grotere geheel in het achterhoofd. Op zondagochtend in de viering zie ik waar dat toe leidt: gasten zijn blij en dankbaar om op deze plek te zijn, er is ruimte voor iedereen. Daar draait het toch om?

